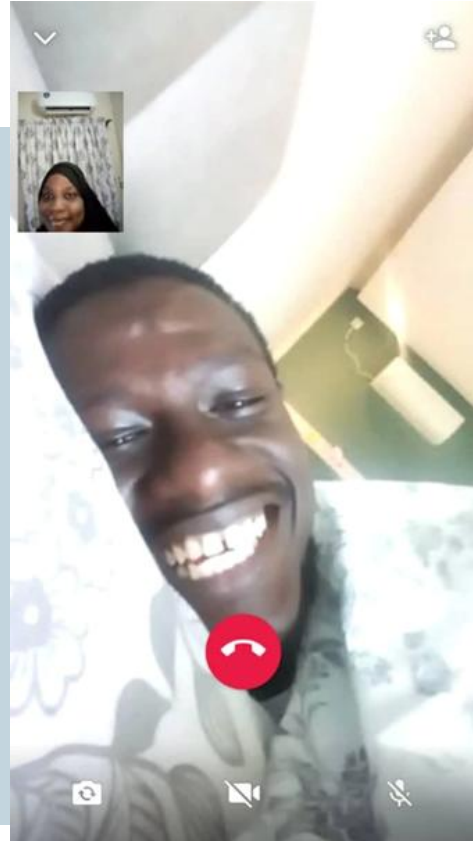

BIJZONDERE BEVALLING

Usman (30) zit zelf al maandenlang in lockdown in Marokko

Onderzoeker
UAntwerpen
begeleidt geboorte
dochter in Nigeria
via telefoon

Online houdt Usman contact met zijn vrouw en familie. FOTO RR

Usman Dankoly
Onderzoeker UAntwerpen
“Het internet en sociale media hebben mijn mentale gezondheid gered. Elke ochtend maakt mijn vrouw mij wakker, 's avonds maken we online een diner.”

Vanuit een hostelkamer in Marokko telefonisch je vrouw in Nigeria assisteren tijdens de bevalling. Sinds vorig weekend is onderzoeker Usman Dankoly (30) die ervaring rijker. De Nigeriaanse masterstudent aan de Faculteit Geneeskunde en Gezondheidswetenschappen van de Universiteit Antwerpen zit er al vier maanden in complete lockdown. “Ik heb het al zwaar gehad. Maar het gekir van mijn pasgeboren dochter horen, relateert alles meteen.”

Hij is fysiotherapeut in een ziekenhuis in het noorden van Nigeria. Maar Usman Dankoly kreeg in 2018 de kans om met een beurs naar Antwerpen te komen. Het was die kans uit de duizend. Maar hij moest er wel het huwelijk met zijn jeugdliefde Rukkaya (27) voor uitstellen. Al van kindsbeen delen ze lief en leed. “Ze steunt me in alles”, vertelt Usman. “Ook in de beslissing om naar Antwerpen te gaan.”

Toen Rukkaya zo'n negen maanden geleden zwanger bleek van hun eerste kindje beloofde hij plechtig bij haar in Nigeria te zijn voor de geboorte. Een huwelijksring draagt ze sinds 2019, toen Usman van Antwerpen naar Nigeria reisde. Tijdens een tweede reisje werd hun kindje verwekt. Usmans vrouw kon op haar twee oren slapen, want Usman komt altijd zijn beloftes na. Maar dat was buiten het coronavirus en alle lockdowns gerekend. Usman reisde begin maart naar Marokko

voor een onderzoeksproject, net voor de wereldwijde uitbraak. De Universiteit Antwerpen werkt er samen met verschillende universiteiten in Oujda. Hij beloofde Rukkaya dat hij maar drie weken zou blijven, want de dag van haar bevalling kwam toch wel heel dichtbij.

Alles stil

Op 18 maart had Usman nog genoten van couscous bij zijn mentor, waarna de man zich na een telefoontje erg zenuwachtig begon te gedragen. “Laten we naar de boerderij rijden”, zei Usmans begeleider. “Ik wist niet waarom, maar ik voelde dat er iets vreemds stond te gebeuren. We reden bijna zestig kilometer van Oujda naar een boerderij en begonnen er met het oogsten van rijpe sinaasappels. Vijf manden vol, zonder uitleg. Toen hij me weer afzette in mijn hostel, stond hij erop een hele mand sinaasappels te nemen. ‘Blijf gezond, Usman. Er komt een lockdown aan.’ Ik wist niet goed wat ik hoorde en wat ik me daar-

bij moest voorstellen.”

Tot de volgende ochtend. Iedereen in Usmans hostel werd luidruchtig en begon in te pakken. “Het leek wel een mierennest. Lokale studenten sleepten hun koffers naar beneden en vertrokken.”

Om 18u ging de lockdown in. “Plots was alles stil, alsof het al middernacht was. En ik zat daar”, vertelt Usman. “Alleen. In die kamer. Ik had geen idee wat te beginnen, maar begon toen al te beseffen dat ik misschien niet in Nigeria zou geraken voor de bevalling.”

Usman kreeg gelijk. Marokko sloot het luchtruim en als Nigeriaanse burger kon hij niet met de repatriërvluchten naar België. De Nigeriaanse ambassade kon hem evenmin helpen, de Universiteit Antwerpen ook niet. Usman kon niets anders doen dan wachten op een oplossing, intussen vier maanden al. Usman werkt op zijn kamertje plichtbewust aan zijn masterproef, volgt online cursussen en houdt online contact met zijn vrouw en familie.

“Godzijdank bestaan het internet en sociale media”, lacht hij. “Ze hebben mijn mentale gezondheid gered. Ik heb contact met iedereen: mijn universiteit, mijn klasgenoten en mijn dierbaren. Ik zit hier vast, maar mijn dagen zijn levendig. Elke ochtend om 6u word ik door mijn vrouw wakker gemaakt. Dat is zo mooi. Het geeft me de kracht en het vertrouwen dat we uit deze pandemie zullen komen. 's Avonds maken mijn vrouw en ik online een diner. Ik kan niet goed koken en ze helpt me een lekkere maaltijd te maken.”

Puffen door de telefoon

Maar vrijdagavond ontdekte hij een andere kant van het internet. “Plots begeleidde ik per telefoon mijn vrouw tijdens haar bevalling.” De dag voor de bevalling had de gynaecoloog hem laten weten dat het eraan zat te komen. Usman bleef online in contact met zijn vrouw. En net op de uitgerekende datum wilde Usmans ongeboren kind de wereld ontdekken.

“Rukkaya's weeën waren begonnen. Ik ben nog nooit in mijn leven zo zenuwachtig geweest. Maar ik moest sterk blijven om mijn vrouw te steunen. Ik probeerde haar met woorden te troosten, maar kon ze zo moeilijk vinden. Ik pufte met haar mee door de telefoon. Een zinnetje dat ik bleef herhalen was: *Kinyi haku-ri kuma ki daure*. In mijn taal, Hausa, betekent dat ‘sorry, sorry en probeer sterk te blijven’.”

Usman vergat zijn eigen ellende even terwijl hij zijn vrouw doordeed het harde labeur hielp. Drie uur later was hij vanop afstand vader geworden. “Ik was zo gelukkig toen ik mijn dochter voor het eerst hoorde huilen. Maar ik voelde me ook zo schuldig dat ik de belofte aan mijn vrouw niet was kunnen nakomen.”

Uit eerbetoen noemde Usman zijn eerstgeborene naar zijn moeder: Nana. “Zij vertelde me altijd dat het leven onzeker is. De afgelopen maanden heb ik geleerd dat ze gelijk heeft. Maar mijn dochter en vrouw doen het allebei zo goed. Ik kan niet wachten tot ik hen allebei in mijn armen kan houden.”

De vooruitzichten van Usman zien er dan ook al iets beter uit. Half juli zou Marokko zijn lockdown opheffen en rond de veertiende hoopt hij via België naar Nigeria te vliegen. “Ik ben er zeker van dat ik in tranen op mijn knieën zal vallen als ik ze allebei terugzie.”

SASKIA CASTELYN

UNIVERSITEIT ANTWERPEN “We kunnen niet veel doen”

“Het verhaal van Usman is vrij uitzonderlijk voor onze universiteit”, zegt Peter De Meyer, woordvoerder van de UAntwerpen. “Er zijn nog studenten die tijdens de coronacrisis vast kwamen te zitten in andere landen, maar heel vaak gaat het dan om het thuisland van die studenten, of hebben ze familie wonen in dat land. Zo hebben we enkele buitenlandse studenten epidemiologie die voor hun scriptie naar thuislanden als Oeganda en Vietnam zijn gereisd. Zij zullen allicht niet meer terugkeren naar Antwerpen. We zorgen er wel voor dat zij hun opleiding vanop afstand kunnen afronden.”

“Als universiteit blijven we in contact met deze studenten, maar veel kunnen we eigenlijk niet doen, zeker wanneer een land het luchtruim sluit. Specifiek voor Usman hebben we zijn situatie aangekaart bij Buitenlandse Zaken en bij de Marokkaanse ambassadeur in België. Usman kon rekenen op extra financiële steun van de stad Antwerpen om de kosten van zijn verlengd verblijf in Marokko te dekken en ook via de universiteit zelf kreeg hij extra middelen. We hopen dat hij in juli weggeraakt uit Marokko en dan geven we hem graag nog een cadeautje mee voor de geboorte van zijn kindje.” (sca)

Met een hele mand sinaasappels ging Usman de Marokkaanse lockdown in. FOTO RR

Usman in zijn hostelkamer in Marokko. FOTO RR

Rukkaya en dochttertje Nana. FOTO RR